

Moedig, openhartig, herkenbaar: ‘(v)’ van De Nwe Tijd toont de kracht en pijn van het vrouw-zijn

(v) van De Nwe Tijd is gevoelig en openhartig verteltheater, geïnspireerd op *De meisjesherinneringen* van Annie Ernaux. Vijf actrices interviewden hun moeder en delen wat het is om vrouw te zijn, vroeger en nu.

Charlotte De Somviele

5 maart 2024 om 11:34

(v)

★★★★☆

“Hoe zou het zijn om te spreken met de stem van mijn 2,5-jarige zelf?” Actrice Evgenia Brendes hapt haar tranen weg aan het einde van *(v)*. Aanleiding was een filmpje dat haar moeder onlangs in de familiegroep op Whatsapp postte en waarin ze als kleuter luidkeels een gedicht voordraagt. Niemand mocht de kleine Brendes onderbreken, zo zeker was ze van zichzelf. “Wanneer is het mij geleerd om mijn stem zo zacht te maken dat ik soms opga in het achtergrondgeruis?”

Het gevoel dat de *(v)* van volwassenheid en vrouw fundamenteel ook staat voor verlies: wellicht raakt het een gevoelige snaar bij alle vrouwen in de zaal. Bijna twee uur lang maken regisseur Freek Vielen en actrices Mieke De Groote, Evgenia Brendes, Brenda Corijn, Ellis Meeusen en Suzanne Grotenhuis de balans op van wat het betekent om vandaag vrouw te zijn – of misschien vooral: van de moeizame worsteling om dat te worden en te voldoen aan het ideaalbeeld.

EHBO-kit

De dames interviewden hun moeder – je ziet er in het stuk enkele videofragmenten van – en gingen daarover tijdens de repetities met elkaar in gesprek. Het levert een veelzijdig portret op vol sterke, grappige en doorleefde verhalen over de transitie van meisje naar vrouw en van dochter naar moeder. Persoonlijk, maar nooit exhibitionistisch. Particulier en toch verbindend.

Aanstekelijk herkenbaar is het relaas van “eerste keren” – van de eerste maandstonden waarvoor Corijns vader haar vlug wat verband uit de EHBO-kit toestopt, tot De Groote die voor de spiegel met haar vriendinnen staat te “lekker” als test. Heel grappig is ook de anekdote van Grotenhuis’ ex die zijn erectie altijd beschouwde als een “gezamenlijk probleem”.

Een pak grimmiger is de lawine aan MeToo-ervaringen, die aantonen dat het lang geen nieuw fenomeen is van een mondige en woke generatie. Vrouwen hebben dan wel veel vrijheid gewonnen (dixit Corijns moeder), er is nog zoveel om voor te vechten.

Brenda Corijn en Mieke De Groote. © Alexander Daems

Seks, intimiteit, schaamte, de impact van het moederschap, jezelf ontdekken als vrouw doorheen de vaak gewelddadige blik van mannen ...De voorstelling zit vol moedige en openhartige getuigenissen. Van Meeusen die zich tijdens haar puberteit opsloot in de donkere tunnel van een eetstoornis tot de vreselijke miskraam van De Grootes vierde kind en de aanranding door haar oom. Qua gevoel doet (v) soms denken aan de documentaire *Smoke sauna sisterhood*, waarin een groep vrouwen zich terugtrekt in een Finse sauna en daar de pijn uitrookt.

Minder overtuigend is de statische regie. Die heeft vooral aandacht voor tekst, niet voor spel. En ze trekt soms te nadrukkelijk de kaart van het sentiment via loodzware stiltes of tranerige muzikale intermezzo's die de boel al te heilig maken. Je snakt naar iets dat de sfeer breekt en ook de humor en veerkracht van deze vrouwen in de verf zet. Voor een voorstelling met een omvattende titel als (v) blijft het ook jammer dat de genderrepresentatie niet wat inclusiever is.

Het neemt niet weg dat (v) zo'n stuk is dat je na afloop wil delen met de vrouwen die je liefhebt, om daarna te praten over de pijn die we zo vaak verdringen. Wat een cadeau ook dat de actrices zo'n intiem gesprek met hun moeder hebben mogen voeren. Misschien moet De Nwe Tijd hun vragenlijst delen met het publiek?